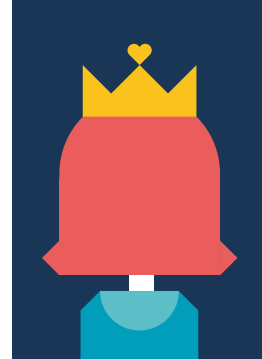

KNIHOZEM

ČASOVÁ NÁROČNOST:	25 min
MÍSTO:	Třída
POMŮCKY DO SKUPINY:	tabule nebo papír na zapisování bodů.
CENA PRO VÍTĚZE:	drobný dárek nebo sladkost / kniha Zápisky z Rosewoodu - Princezna v utajení.

REALIZACE ÚKOLU

- 1) Přečtete dětem dodaný úryvek z knihy Zápisky z Rosewoodu - Princezna v utajení.
- 2) Přečtete dětem úvod do úkolu Princeznin kočár.
- 3) Vyberte 11 dobrovolníků a ty usadte na židle dle přiloženého návodu. Každému řekněte, jaké je jeho role v rámci princeznina kočáru.
- 4) Vyberte jednoho zapisovatele, který bude počítat body.
- 5) Čtete příběh cesty princeznina kočáru.
- 6) Sečtete body a odměňte vítěze.

ÚVOD DO ÚKOLU PRINCEZNIN KOČÁR

Lottie se chystá na královský ples. Palác, ve kterém se celá ta sláva pořádá je ale pěkně daleko a Lottie se na něj musí vydat princezniným kočárem. Cesta je však klikatá, plná výmolů a kamení, a tak bude potřebovat, aby si její kočí dával dobrý pozor a ona i kočár dorazili na bál v celku. Bez vaší pomoci to včas nikdy nestihne...

Prolog

Na světě existují místa, kde se úžasné a nevyzpytatelné věci stávají s větší pravděpodobností než kdekoli jinde. Lze je snadno poznat, protože jsou nabité atmosférou, v níž se na rozdíl od okolní reality cítíte ztraceni v čase i prostoru. Někdy se jedná o místa v přírodě, jako utajené vodopády či skryté louky plné nádherně kvetoucích rostlin. Jindy jsou dílem lidských rukou, jako opuštěná hřiště při soumraku nebo zaprášené obchody se starožitnostmi, ve kterých doslova ožívá historie. Výjimečně, ale opravdu jen velmi vzácně, taková místa existují i v jistém typu lidí. Takového člověka jste klidně mohli sami potkat. Na první pohled nejsou nijak zvlášť charismatičtí ani extrémně inteligentní, ale když s nimi strávíte víc času, dojde vám, že mají moc měnit svět a dosáhnout čehokoli...

Princezna Eleanor Prudence Wolfsonová, jediná dědička krále Alexandra Wolfsona a násrupkyňe trůnu v Maradovii, na žádném takovém místě nežila ani nebyla jednou z takových lidí. Zoufale však potřebovala obojí.

„Budu chodit do téhle školy!“ Eleanor mrštila brožurou o stůl tak prudce, až to hlasitě mlasklo a šálky s ranním čajem se zakymácelý na svých podšálkách.

Alexandr Wolfson se ani nenamáhal zvednout oči od svých novin.

„Ne,“ odpověděl bezvýrazně.

„Jsem nástupkyní maradovijského trůnu. Domnívám se, že ne důležitá rozhodnutí, jako třeba, do které školy budu chodit, zvládnout učinit sama.“

Alexandr pohlédl na svou manželku, královnu Matildu, která seděla u stolu naproti němu.

Pokrčila rameny. „Má pravdu, Alexi,“ pronesla přívětivě, a zatímco do svého šálku elegantně vhodila kostku cukru a pomalu míchala čaj, snažila se potlačit úsměv.

Tohle nebyla rodičovská jednota, ve kterou král Alexandr doufal.

„Vidíš?“ vyhrkla Eleanor. „Dokonce i maminka se mnou souhlasí.“

Alexandr neochvějně pokračoval v četbě novin a předstíral, že je naprosto klidný. Usklí si čaje.

„Edwino,“ kývl na služebnou, „budete tak laskavá a odnesete prázdné talíře do kuchyně, prosím?“

„Zajisté, Vaše Výsosti.“ Edwina zručně naskládala drobký posetý talíř na sebe a s hladkostí zkušené služebné opustila jídelnu, aniž by na dubové podlaze byly slyšet její kroky. Velké dvoukřídlé dveře, které za sebou tiše zavřela, jemně vzlykly.

Jakmile si byl Alexandr jistý, že je služebná dost daleko a že nehrozí žádné jiné vyrušení, zabořil hlavu zpátky do svých novin. „Moje odpověď zní ne.“

Eleanor si rozhořčeně odfrkla a vztekle dupla nohou. „Mohla by sis tu brožuru aspoň prohlédnout!“ vybuchla a vytrhla noviny z otcových prstů.

Alexandroví nezbyvalo než se na svou dceru podívat.

Eleanor byla vždy velmi zvláštní dítě. Byla čímkoli, jen ne typickou princeznou. Namísto zdvořilých každodenních konverzací se raději plamenně hádala o politice nebo se vytrhla na hlasitě, neurvalé koncerty. Víc než čímkoli jiným opovrhovala plněním for-

málních královských povinností – nebo aspoň předpokládala, že jimi opovrhuje, protože nikdy žádné neplnila. Byla však chytřá, sebejistá a vášnivá – a to znamenalo pro Alexandra víc než jakékoli tradiční hodnoty, jež se od ní očekávaly. Ačkoli si občas přál, aby si v přítomnosti svých prarodičů dávala pozor na jazyk.

Přestože moc chtěl, aby Eleanor byla šťastná a žila život bez královských závazků, nezapomínal na skutečnost, že se jeho dcera jednoho dne stane královnou a bude muset přijmout odpovědnost. Byl rozhodnutý najít způsob, jak přinutit svou dceru, aby si uvědomila, že si své královské úkoly může užívat, tak jak se to v mládí naučil on.

„Půjdeš do Aston Court, jako všichni vládci Maradovie za posledních sto let, a až už chceš, nebo ne, bude se ti tam líbit.“

Matilda, která na opačné straně stolu popíjela čaj, se jemně zachichotala.

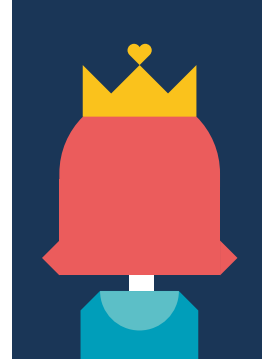
„Ne.“ Eleanor napodobila přísný tón svého otce. „Půjdu do Rosewood Hall v Anglii.“

Její hlas ani na okamžik nezakolísal. Byla rozhodnutá. Kdyby měla jít do Aston Court, nikdy by nepřestala kopat a ječet.

Alexandr těžce vzdychl.

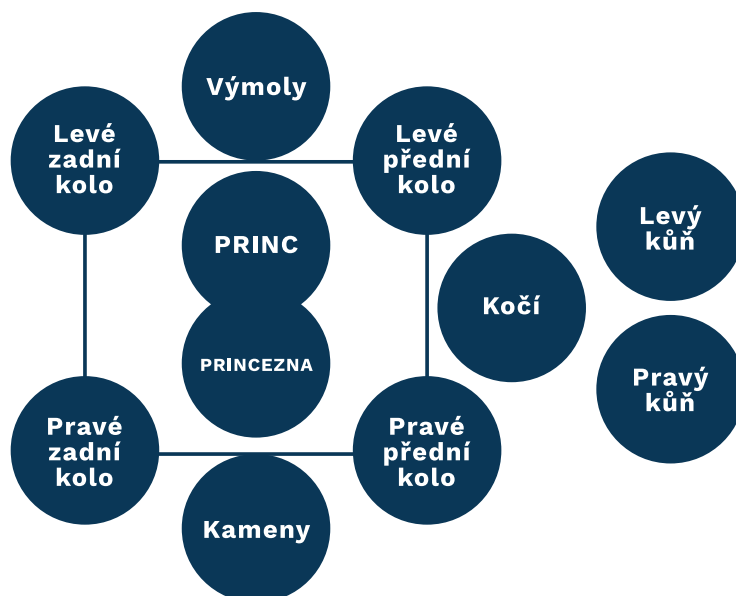
Navštěvovat Aston Court neznamenal pro Eleanor jen „neprosadit svůj názor“, jak by na to mohla pohlížet většina dospívajících. Znamenalo by to naprostý konec její svobody jako neznámé členky aristokracie. Musela by být oficiálně představena veřejnosti jako dědička maradovijského trůnu, už by se nemohla jen tak vytratit nebo odmítnout plnit svou královskou funkci, musela by si přestat barvit vlasy a začít se vhodněji oblékat. Začaly by její královské povinnosti a už nikdy, ani náznakem, by nevedla normální život.

Alexandr zvedl noviny a opatrně je poskládal. Připravil se na následující rozhněný uktřivený zápas, ke kterému docházelo pravidelně od doby, kdy Eleanor začala dospívat.

PRAVIDLA HRY

Vyberte 11 dobrovolníků a posadte je na židle dle přiloženého plánu.

Každý hráč má ve hře svou roli. Když slyší hráčjméno své role nebo spřízněné slovo, musí se rychle postavit. Všichni hráči vstávají na slovo království.

ROLE:

- Princezna
- Princ
- Kočí
- 4 kola – levé přední, pravé přední, levé zadní, pravé zadní (všichni vstávají i na slovo: kočár)
- 2 koně – levý kůň a pravý kůň (oba vstávají i na slova: koně, povoz)
- Kámen
- Výmol

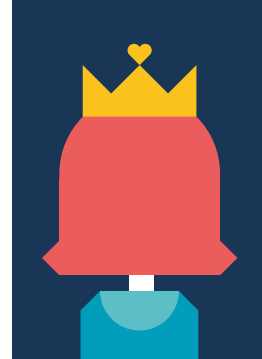
Moderátor hry čte pohádkový příběh o kočáru a každý z účastníků hry musí vstát a zase si hned sednout, jakmile uslyší jméno své postavy/role. Pokud nevstane, nebo vstane mimo svoji roli (cca 2 vteřiny tolerance), hra se zastavuje a chybuující hráč dostává trestný bod.

Podle toho, jak moc budou hráči chybovat, se hra protáhne, takže můžete příběh podle potřeby zkracovat tak, aby hra netrvala příliš dlouho. Stačí, když z níže uvedeného příběhu vynecháte část odstavců.

Pokud byste chtěli hru naopak ztížit, můžete přidat krátké úkoly kromě vstání. Například, že když stojí i princezna a její doprovod, musejí zamávat podaným, že kůň, který vstane zařehtá, nebo, že výmoly a kameny udělají například „bum“, nebo „skříp“.

Pro hru je třeba jednoho zapisovatele, kterým hráčům připisuje trestné body, když nevstanou nebo naopak když vstanou v momentě, kdy by neměli.

Hráč s nejmenším počtem trestných bodů vyhrává.

PŘÍBĚH CESTY PRINCEZNINA KOČÁRU

Bylo, nebylo, jedno malé **království**. Rozprostíralo se za malebnými potůčky plnými **kamenů**, údolími a lesy. V tomto malém **království** se chystal velký bál. **Princezna** se proto rozhodla, že by si i s **princem** na bál ráda vyjela.

Inu řekla **princi**. „**Princi**, můj drahý **princi**, můj nejmilejší **princi**, chtěla bych jet na ples, který bude v **království**, zavolej **kočího**.“

Princ řekl **princezně**. „Jsi si jistá, **princezno**? Pršelo, a cesty jsou plné **kamenů** a **výmolů**. Ale ať je tedy po tvém. Pojedeme se podívat na tu slávu, co se koná v **království**.“

Zavolal na **kočího**. „**Kočí**, můj milý **kočí**, můj nejmilejší **kočí** přichystej **kočár** a vyveď **koně** ze stáje. Zapřáhni **koně** před **kočár**, protože **princezna** a **princ** si chtějí vyjet ze zámku. Zkontroluj dobře **pravé zadní kolo** a **levé přední kolo**, jestli dobře drží, aby se nám neulomily, až pojedeme lesem přes **kameny** a **výmoly**.“

Kočí tedy zašel do stájí, zkontroloval oba **koně** a vyvedl je ven. Poté zapřáhnul **povoz** i **kočár**. Aby si byl 100% jist, zkontroloval vše ještě jednou. Nejprve šel k **levému koni**, poté přešel k **pravému koni**, zkontroloval také **levé přední kolo**, **levé zadní kolo**, **pravé zadní kolo** a **pravé přední kolo**.

Vše bylo nachystáno, tak tedy zavolal: „**Princi**, můj milovaný **princi**, Váš **královský kočár** i **povoz** je nachystán. **Princ** s **princeznou** tedy nastoupili a vydali se cestu přes **království**. Cesta se vinula malebnými uličkami plnými **výmolů**, které byly schovány pod velikými topoly, projížděli kolem malých rybníků a kolem velkých luk po cestách plných **kamenů**. A **princezna** řekla: „**Princi**, ty můj **princi** no já se bojím, co když **kočár** nevydrží? Jedeme přes **kameny** a **výmoly** a cesta je křivolaká.“

A **princ** řekl **princezně**: „Moje milá **princezno**, moje nejmilejší **princezno**, vůbec ničeho se neboj. **Kočár** má znovu vyměněná **obě zadní kola** a také **obě přední kola**. A navíc naše **oba koně** jsou nejlepši v celém **království**. A **princezna** řekla „Dobrá, už jsem klidnější.“

Za malou chvíli se **princezna** zeptala **prince**: „Milý **princi**, můj nejdražší **princi**, zeptej se **kočího**, jestli **koně** dostali dostatek ovsu.“ **Princ** volá na **kočího**: „**Kočí**, hej, **kočí**, jsou **koně** nasyceni? “**Kočí** odpoví: „Samozřejmě, můj **princi**.“

Za krátký čas řekne **princezna** **princi**: „Můj milý **princi**, můj dobrý **princi**, nezdá se ti, že **přední levé kolo** hází?“ Najednou se ozve rána, která škubne i s **kočárem**, protože **pravé přední kolo** najelo na **kámen**. **Princ** volá na **kočího**: „**Kočí**, co se stalo?“ „Netuším **princi**,“, odpověděl **kočí**, „ale doufám, že jste s **princeznou** v pořádku.“ **Princ** i **princezna** odpověděli, že ano.

Kočí tedy seskočil z **kočáru** a šel jej zkontrolovat. Když už byl dole, tak se rozhodl, že zkontroluje i **povoz**. Nejprve tedy zkontroloval **pravého koně** a potom **levého koně**. Nebyl si jist, proto znovu zkontroloval **levého koně** a poté i **pravého koně**. Pak přešel k **pravému přednímu kolu**, **pravému zadnímu kolu**, znovu zkontroloval **pravé přední kolo**, pak **levé zadní kolo**, **levé přední kolo** a opět **levé zadní kolo**.

Nic nenašel, a proto zašel k **princi** a řekl mu: „**Princi**, můj milovaný **princi**, vše je v pořádku, **povoz** i **kočár**. Museli jsme najet do nějaké díry, či na **kámen**. „Tak to jsem ráda, že to dopadlo takhle“, řekla **princezna**. „Já už jsem myslel na nejhorší“, řekl **princ**. „Že nám třeba upadlo **pravé přední kolo**.“

Princ **kočímu** tedy opět přikázal, ať pokračují v jízdě. **Kočí** naskočil na **kočár** a pobídl **oba koně**. Ze začátku se **levému koni** moc nechtělo, ale **pravý kůň** jej přesvědčil, aby táhli stejně. Tak se **povoz** i s **kočárem** opět rozjeli. Když konečně dojeli na ples, který se konal v **království**, **princ** i s **princeznou** poděkovali **kočímu**, že je na místo dovezl v pořádku.